

De fietstocht

‘Mam, weet u wat voor ons te doen?’

Jasper en Marieke kijken hun moeder vragend aan. Moeder kijkt op van achter haar naaimachine. ‘Vervelen jullie je?’

‘Ja, iedereen is al op vakantie, er is echt niemand om mee te spelen.’

Marieke zucht. ‘Ik wou dat het al vrijdag was! Dan gaan we zelf op vakantie.’

Jasper knikt. ‘Maar het is pas woensdag, en het is echt saai hier.’

‘Misschien weet pappa wel iets. Hij is achter in de tuin bezig. Vraag het eens aan hem.’

‘Pappa, weet u iets voor ons te doen?’

Vader zit op zijn knieën tussen de planten en trekt onkruid uit de grond. Hij komt overeind en klopt zijn broek af.

‘Iets te doen... eens even denken... Ja, ik weet wel wat. Wat denken jullie van een spannend fietstochtje?’

‘Hm... fietsen, dat hebben we eergisteren nog gedaan. En trouwens, dan moeten we weer heel lang wachten voor u met de tuin klaar bent,’ zegt Marieke.

Vader schudt zijn hoofd. ‘Nee, ik bedoel dat jullie samen een tochtje gaan maken.’

Jasper en Marieke kijken elkaar verbaasd aan. ‘U bedoelt... dat u en mamma thuisblijven en dat wij...?’

‘Ja, dat bedoel ik. In het telefoontafeltje ligt een fietskaart. Stippel een leuke route uit, vul je rugtas met drinken en eten en spring op het zadel.’

‘Mag dat echt...?’ Marieke kan het nog niet helemaal geloven.

‘Natuurlijk. Jullie zijn oud en wijs genoeg om samen een tochtje te maken.’

Moeder vindt het niet zo’n goed idee. ‘Vind je ze daar niet nog wat te klein voor, Jan?’ vraagt ze aan vader.

Maar vader overtuigt moeder dat ze dat best kunnen.

‘Ik doe mijn zonneklep op,’ zegt Marieke.

‘Smeer je goed in met zonnebrandcrème,’ zegt moeder. ‘Op de fiets verbrandt je snel.’

Jasper zoekt de fietskaart op. Samen met vader stippelen ze een leuke route uit.

‘Kijk, na de brug ga je hier links dit slingerende fietspad op. Het is daar heel mooi. Aan het einde is het Lage Bos. Als je daar de buitenste route van neemt, kom je uiteindelijk weer bij de brug uit.’

‘Maar dat is een heel klein stukje, dan zijn we in een kwartiertje weer thuis!’ zegt Jasper.

‘Ha, dat dacht jij!’ lacht vader. ‘Hier onder aan de kaart staat de schaal, zie je wel. Kijk, één centimeter op de kaart is in het echt één kilometer.’

Marieke meet met haar vinger de afstand. ‘Dat is.. ongeveer tien centimeter! Dus dat wordt... tien kilometer!’

‘Precies. En je fietst ongeveer tien kilometer per uur, dus Jasper, hoe lang ben je minstens onderweg?’

‘Eén uur, dat is simpel,’ zeg Jasper.

‘Jan, is dat niet veel te ver voor ze?’ vraagt moeder.

‘Welnee, dat kunnen ze best,’ vindt vader.

Even later zitten ze op de fiets. Ze gaan de brug over en slaan dan linksaf. Onderweg komen ze maar weinig mensen tegen.

'Ik heb echt zin in de vakantie!' zegt Jasper.

'Ik ook! Lekker drie weken naar de camping. Ik hoop zo dat het dan net zulk lekker weer is als vandaag,' zegt Marieke.

'Kijk, daar is het Lage Bos. Hier moeten we links aanhouden.'

Ze fietsen het bos in. 'Wauw, lekker koel is het hier tussen de bomen!' roept Jasper. Een stukje verder komen ze langs een klein grasveldje midden in het bos. 'Zullen we hier even stoppen?' vraagt Marieke.

'Prima! Ik heb dorst als een paard.'

Ze zetten hun fietsen tegen een boom en rollen het kleed uit dat Marieke achter op haar bagagedrager heeft.

Jasper neemt een paar flinke slokken uit zijn flesje. 'Ah, lekker koud!'

Ze eten een stroopwafel. Marieke gaat op haar rug liggen en sluit haar ogen. Hoog in een boom fluit een vogel. De zachte zomerwind doet de boomblaadjes ritselen.

Jasper legt zijn armen onder z'n hoofd. 'Ik ga een dutje doen.' Dan wordt het stil op het grasveldje. Jasper doezelt weg, en Marieke denkt aan wat ze allemaal zal gaan doen op de camping.

Opeens worden ze opgeschrikt door dreunende paardenhoeven. Verschrikt krabbelen ze overeind, en staan oog in oog met...

'Dat... dat lijken wel ridders!' stamelt Jasper. Hij spert zijn ogen wijd open.

De voorste ridder springt van zijn paard en loopt op hen af. Marieke gaat een beetje achter Jasper staan. De ridder heeft een witte mantel aan, met een groot rood kruis erop. Zijn maliënkolder schittert in de zon, en aan zijn middel draagt hij een groot zwaard.

'Wat... hoe... hoe kan dit?' stamelt Marieke.

Jasper knijpt zijn ogen even stijf dicht en doet ze dan plotseling weer open.

Misschien is hij echt in slaap gevallen, en is dit alleen maar een droom. Maar nee, de ridder stapt met grote stappen op hen af. Bij iedere stap rinkelen zijn ijzeren uitrustingsstukken. Jasper trilt. Dit is een kruistochtridder! Hij snapt er niets van.

'Misschien zijn we teruggeflitst in de tijd!' fluistert Marieke in zijn oor.

'Dat kan toch niet!' zegt Jasper.

'Kinderen, kunnen jullie mij vertellen welk bos dit is?'

'Het... Lage Bos.' Jaspers stem trilt.

'En wat doen jullie hier?' vraagt zijn zware stem verder.

'We waren een stukje aan het fietsen en nu rusten we even uit,' zegt Marieke dapper.

De andere twee ruiters zijn ook van hun paard geklommen en komen bij hen staan.

De ene is vast een heel belangrijke ridder, hij heeft een prachtig geborduurde mantel aan. Jasper denkt dat de andere een schildknaap is, hij heeft hele saaie bruine kleren aan, en draagt geen zwaard.

'Deze kinderen rusten uit,' zegt de eerste ridder tegen de anderen. 'Kun u zich dat voorstellen, heer Van Muylwijk? Kinderen die midden op de dag een beetje niets liggen te doen. Ha, dat was in onze tijd wel anders! Toen moesten alle kinderen hard meewerken!'

De ridder met de mooie mantel kijkt Jasper en Marieke aan. Dan legt hij zijn hand op de arm van de kruistochtridder. 'Piet, je moet nu maar stoppen. Je jaagt die kinderen de stuipen op het lijf. Kijk, die jongen staat helemaal te trillen.'

Ik tril helemaal niet! denkt Jasper verontwaardigd. Dan schieten de drie ridders in de lach. Jasper en Marieke kijken de mannen met grote ogen van verbazing aan.

'Sorry kinderen,' zegt de ridder met de mooie mantel. 'Wij hebben jullie voor de mal gehouden. Wij zijn leden van een historische vereniging. Eén keer per jaar verkleden we ons als middeleeuwers en proberen we een hele week te leven zoals

middeleeuwen dat deden. We kamperen verderop in het bos met nog veel meer mensen. Wij waren een stukje aan het paardrijden toen we jullie hier zo heerlijk in het zonnetje zagen liggen, en toen kon Piet het niet laten om een grapje met jullie uit te halen. Zijn jullie erg geschrokken?’

Marieke kan weer een beetje lachen. ‘Ja, ik was echt bang hoor!’

‘We begrepen er niets van!’ zegt Jasper.

‘Ik dacht even dat we terug in de tijd waren geflitst of zoiets,’ zegt Marieke.

De ridders springen weer op hun paarden. Ze zwaaien een groet, en dan verdwijnen ze tussen de bomen.

Marieke en Jasper stappen weer op de fiets. Marieke kijkt op kaart. ‘We moeten gewoon dit fietspad blijven volgen,’ zegt ze.

‘Dit was echt spannend!’ zegt Jasper.

Marieke lacht. ‘Had vader toch gelijk toen hij zei dat dit een spannend fietstochtje was. Ik dacht echt even dat het echte ridders waren!’

Jasper knikt. ‘Een hele week als middeleeuwen leven, dat lijkt met best gaaf.’

‘En drie weken kamperen op de camping dan...?’ vraagt Marieke.

Jasper lacht. ‘Nog twee dagen! Ik heb er echt superveel zin in.’

Eeuwoud Koolmees